

บันทึกการเดินทาง นักรด ลงเรือ
ย่ำไปบนถนน จากเชียงใหม่
ผ่านลาว สู่แผ่นดินจีน..

แบก पैไม่มีไค้ไปจีน

ชัยมิตร ไฟจันทัก

การวาระทุกท่าน

การเดินทางไปประเทศจีน เคยมีคนพูดเอาไว้ว่า สามารถเดินทางไปได้ด้วยรถยนต์แต่ไม่ค่อยมีข้อมูลมากนัก หนังสือก็ไม่มีใครเขียนเพื่อให้เราได้แกะรอยเดินตาม ผมจึงออกเดินทางแบบวัดใจตัวเองและเพื่อนๆ ไปยืนอยู่บนภูเขาหิมะมังกรหยก หลังจากกลับมาทำให้เกิดความคิดอยากทำหนังสือเพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้ที่ต้องการเดินทางด้วยตัวเองจากประสบการณ์ตรงของผม มาเล่ามาบอกต่อลำดับการเดินทางประกอบด้วยภาพถ่ายและข้อมูลการเดินทางจากเชียงใหม่ผ่านประเทศลาวเข้าสู่แผ่นดินจีน โดยที่ผมเองพูดภาษาจีนไม่ได้ ฟังไม่รู้เรื่อง แถมงบประมาณจำกัด สำหรับท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ของผมมาอ่าน นำติดตัวเดินทางท่องเที่ยวในจีนดูบ้าง (แม้จะไม่ทั่วประเทศจีนก็ตาม เพราะจีนนั้นกว้างใหญ่เกินไปให้ทั่วถึง) แก้อาการเวียนศีรษะ อาจช่วยให้ท่านที่พูดพรั้งำจีนไม่ได้หายจากอาการดังกล่าว พกติดตัวเป็นเพื่อน หากแม่นของเขาใช้ดีจริงช่วยบอกต่อ เผื่อหลายๆ ท่านยังกล้าๆ กลัวๆ จะก้าวขาออกจากบ้านสัมผัสโลกเสรี เปิดประตูรับสิ่งสวยงามมาเก็บไว้ในความทรงจำว่าโลกกว้างใบนี้ช่างงดงามด้วยธรรมชาติและผู้คน แล้วจะรู้ว่าประเทศจีนนั้นกว้างใหญ่ เกินคำบรรยายจากคนเล็กๆ อย่างเรา ขอบอก

ชัยมิตร ไผจันทิก
เจ้าหมู่คนเล่าเรื่องนำทาง

สารบัญ

ก่อนออกเดินทาง	9
วันที่ 1 และ 2 ของการเดินทาง	13
วันที่ 2 ของการเดินทาง	15
แขวงบ่อแก้ว	19
หลวงน้ำทา	23
ด่านบ่อเต็น	33
สรุปการเดินทางจากเชียงใหม่-บ่อเต็น	36
โมฮันหรือบ่อหาน	37
เมืองหล้า	47
ราตรีที่เชียงรุ่ง	55
วันที่ 3 ของการเดินทาง	63
สถานีรถโดยสาร 12 ปี้นนา	67
รถนอนไปลี่เจียง	81
วันที่ 4 ของการเดินทาง	89
สถานีรถโดยสารลี่เจียง	91
ลี่เจียงกุ๋เจิง	95
ห้องพักในเมืองเก่า	99
CLACIER PARK	107
CABLE CAR	111
ภูเขาหิมะมังกรหยก	113
ศูนย์วัฒนธรรมตงปา	119

บ้านน้ำหยก	123
อาหารค่ำที่ลี่เจียง	127
วันที่ 5 ของการเดินทาง	133
นั่งรถไปต้าลี่	137
เมืองเก่าต้าลี่ หรืออาณาจักรน่านเจ้า	143
ต้าลี่กุ๋เฉิง	147
วันที่ 6 ของการเดินทาง	153
เจดีย์สามองค์	159
บ้านตระกูลลู่มู่	161
ถ้ำมังกร	167
สวนผีเสื้อ	173
ทุ่งมีสตาต	177
ทะเลสาบเออไห่	179
วันที่ 7 ของการเดินทาง	183
นั่งรถไปกันหลันป่า	185
กลับสู่เมืองหล้า	195
เมืองหล้า	199
วันที่ 8 ของการเดินทาง(เมืองหล้า-ป๋อหาน)	205
อำลาเมืองจีนที่ไม่ฮั่น	209
สรุปการเดินทางและค่าใช้จ่าย	215
บันทึกผู้เขียน	216
ดัชนีการเดินทาง	218

เดินทางจากเชียงใหม่
ลงเรือที่เชียงของข้ามโขงไปลาว
นั่งรถลาวจากห้วยทรายไปหลวงน้ำทา
ผ่านด่านลาวที่บ่อเต็น
ข้ามไปจีนที่ด่านไม้ฮั่น (บ่อหาน)
โบกรถจีนไปเมืองหล้า
ต่อรถไปสิบสองปันนา
ย่าภูเขاهيمะมั่งกรหยก เมืองลี่เจียง
ย้อนกลับเมืองเก๋า ตาลี่ฟู (ต้าลี่)
คืนสู่ดินแดนไทลื้อที่เชียงรุ่ง
กลับบ้านบนเส้นทางสายเก่า

ก่อนออกเดินทาง

ก่อนจะมีหนังสือเล่มนี้ ผมได้นัดกับเพื่อนชวกันขับรถไปจีนแบบคาราวาน นับไปนับมามีรถจะลุยได้ 5 คัน ผู้ร่วมทางอีกประมาณ 15 คน ผมเตรียมข้อมูลทุกอย่างติดต่อประสานงานทั้งลาวและจีนใกล้กำหนดเดินทาง เพื่อนๆ ถอดใจไปคนสองคน เล่นเอาผมอ่อนใจ แต่โชคดีที่มีเพื่อนหน้าใหม่ที่จะร่วมคาราวานด้วย ยืนยันว่าถ้าไม่ได้ไป คาราวานก็จะไปเวียดนาม ผมจึงไม่ปล่อยโอกาสให้เพื่อนๆ จากผมไป เพื่อนชาวลำพูนเพื่อนพะเยา และผมจึงเริ่มต้นการเดินทางจากเชียงใหม่ โดยการแบกเป้ไปแทนเพราะคาราวานของผมปิดฉากไปแล้ว ผมรักการเดินทาง เมื่อมีโอกาสหรือสร้างโอกาสก็จะไม่พลาดการเดินทางให้กับตนเอง ด้วยอาชีพและหน้าที่ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายภาพ แม้จะเป็นการถ่ายภาพทางการแพทย์ก็ย่อมหนีไม่พ้นใจรักเป็นทุนเดิม เมื่อไปแล้วพบเห็นก็อดไม่ได้ที่จะนำมาบอกต่อพร้อมภาพถ่ายให้เข้าใจและจินตนาการร่วมไปกับการเดินทาง

ขอร่วมเปิดโลกเล็กๆ สักคน

ชัยมิตร ไผ่จันทิก

19 กันยายน 2552

เที่ยงคืนวันที่อากาศค่อนข้างเย็นเยือกในฤดูหนาวของเมือง
เชียงใหม่ พุงนาข้างบ้านรวงข้าวสีทองรอการเก็บเกี่ยว ผมและเพื่อนๆ เก็บ
เสื้อผ้าพับลงกระเป๋าทันทีเดินทางไปจีน เพื่อสัมผัสหิมะแรกแห่งชีวิตของ
พวกเรา พบแล้วพบอีก ทำอย่างไรให้เป้บรรจุเสื้อผ้าที่หนานุ่มนั้นได้มากๆ
เพื่อจะได้เปลี่ยนใส่ถ่ายรูปและกันหนาว เพราะแต่ละคนก็ไม่เคยลิ้มรสความ
หนาวเย็นของเมืองจีนก็เลยบอกไม่ถูกว่าประมาณไหนดี เรื่องเสื้อกันหนาว
ไม่มีปัญหาสำหรับพวกเราเพราะเชียงใหม่อากาศหนาวอยู่แล้ว หนักใจตรง
มันมีหลายตัว ตัวนี้ก็อยากใส่ ตัวนี้ใส่แล้วถ่ายรูปขึ้น ตัวนั้นก็ซื้อใหม่ ตัว
สีแดงก็ใส่แค่ครั้งเดียวเมื่อปีที่แล้วมันดันมาหมดหนาวซะก่อน ตอนซื้อกรรม
อุตุนิยมหาวิทยาลัยบอกว่าจะหนาวและก็หนาวจริงๆ แต่หนาววันเดียว ชักเสร็จ
เอามาใส่ พอออกจากบ้าน สายมาหน่อยร้อนซะแล้ว เอ้าั้น เอาไปด้วยเดียว
มันจะเสียใจ แล้วก็พับลงเป้ใบใหญ่ได้เวลาตามแผนการที่ผมเป็นคนกำหนด
เองทั้งหมด

เพราะสมาชิกยกหน้าที่นำทางให้ผมเพียงผู้เดียว จีนก็พูดไม่เป็น
เคยสัมผัสจีนก็แค่เฉียดๆ เมื่อครั้งไปเมืองลา (เขตปกครองพิเศษของพม่าที่
ให้จีนเช่าเท่านั้น) การเดินทางโดยรถยนต์ไม่มีไค้ผ่านลาวจากประสบการณ์
นั่งรถไปเที่ยวลาวนั้นเคยเจอปัญหา หากผมพลาดรถเที่ยวแรก ผมต้องรอ
อีกเป็นวัน หรือต้องค้างคืนอีกคืนก็มี หรือไม่ก็เจอบางวันไม่มีรถวิ่ง ต้องรอ
อีกวัน ทำให้ไม่ค่อยมั่นใจว่าจะทำได้ตามที่วางแผนคร่าวๆ เอาไว้ ผม
เตรียมแผนการเดินทางหลายวิธี เพื่อให้การเดินทางไปให้ถึงลี่เจียงเร็วที่สุด

วิธีแรก นั่งเรือจากเชียงแสนไปสิบสองปันนา แต่ต้องยกเลิกเพราะ
วันที่เราเดินทางไม่ตรงกับวันที่มีเรือออกและใช้เวลานานแถมค่าเรือก็แพง

วิธีที่สอง นั่งเรือสินค้าจีน ราคาถูกมาก แต่ใช้เวลา 2 วันไปถึง
สิบสองปันนา นอนบนเรือ

วิธีที่สาม นั่งเครื่องจากเชียงใหม่ไปคุนหมิง เพื่อนๆ บอกเงินเรามีจำกัด (ปัจจัยสำคัญเลยครับ)

วิธีสุดท้าย นั่งรถโดยสารจากลาวไปด่านจีนดูจะใกล้เคียงความเป็นจริงแต่หากเราพลาดรถแต่ละเที่ยวระหว่างลาวไปด่านจีนเวลาเราจะหายไปกำหนด 8 วัน ไป-กลับ เราอาจจะไม่ได้เห็นหิมะ วิธีสุดท้ายที่ผมคิดแล้วคิดอีกและหาข้อมูลมาช่วยตัดสินใจ ผมโทรถามพี่สุเทพคนขับรถรับจ้างที่เชียงรายน่าผมจะจ้างรถตู้จากฝั่งไทย ข้ามโขงไปส่งที่ด่านจีนที่บ่อหานหรือโมฮั่น (สำเนียงจีน) แต่พี่สุเทพบอกว่าค่าใช้จ่ายสูง ไม่คุ้มและอีกอย่างการนำรถผ่านด่านก็ยุ่งยาก เลยได้รับคำแนะนำให้เช่ารถตู้บริษัททัวร์ของลาวดีกว่า นั่งเรือข้ามโขงไปแล้วใช้รถลาวแทนจะสะดวกค่าใช้จ่ายก็ไม่สูง ให้ทางลาวจัดการเรื่องเอกสารให้ด้วยจะได้ไม่เสียเวลา

ผมจึงติดต่อไปยังเบอร์โทรศัพท์ของคุณพรแม่หญิงลาว คุณกันเรื่องรถตามที่พี่สุเทพแนะนำ ได้รับการอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดี บริการถูกต้องทัวร์ เบอร์โทรศัพท์ 089-4301744, 081-2870378 สามารถใช้เบอร์ไทยโทรติดต่อได้เลย (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นเวียงเหนือทัวร์) เพราะรัศมีเครือข่าย 5 กม. จากชายแดนสามารถโทรได้เหมือนใช้โทรศัพท์พูดคุยกันในบ้านเรา ราคาเช่าเหมารถตู้ 4,500 บาท (ราคาขึ้นลงขึ้นตามราคาน้ำมันครับ) และค่าเอกสารหากไปเป็นกลุ่มแล้วใช้บริการรถยนต์ในลาวต้องเสียค่าธรรมเนียมคนละ 150 บาท แต่ถ้าไปแค่คนสองคน ไม่เช่ารถก็ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมการเดินทางครั้งนี้จะเจอปัญหาอะไรก็ต้องไปให้ได้และต้องไปให้ถึง เพราะสายตาของใครๆ หลายคนในหน่วยงานจ้องมองเราอยู่ หลายคนไม่เชื่อว่าการเดินทางไปจีนโดยรถยนต์ ไม่มีไกด์ อีกทั้งพูดจีนก็ไม่ได้ ถ้าไม่สำเร็จสายตาเหยียดหันจะตามมาแน่ ที่แท้ก็ไม๊ จะเป็นโลโก้ติดตัวเรา

安静舒适

欢迎光临

鑫悦民居

2671113

วันที่ 1 และ 2 ของการเดินทาง

เที่ยงคืน ไฟหน้ารถส่องแสงนำทางผ่านความมืดและสายหมอกที่หนาวยึ่น เพื่อประหยัดเงินผมจึงขับรถไปเองเวลากลับมาก็จะได้สะดวกขึ้นออกจากบ้านที่เชียงใหม่ มุ่งสู่อำเภอเชียงของจังหวัดเชียงราย ผมทำหน้าที่ขับรถและเป็นผู้นำทางให้เพื่อนๆ อีกห้าคน การเดินทางช่วงนี้สบายๆ ไม่รีบเร่งเพราะกำหนดไว้แล้วว่าเราจะไปถึงอำเภอเชียงของจังหวัดเชียงรายเมื่อรุ่งอรุณของวันใหม่ ประมาณหกโมงเช้าผมก็ถึงเชียงของ รองท้องด้วยข้าวต้มในตลาด หลังจากนั้นจึงนำรถไปฝากไว้ที่หน่วยปฏิบัติการลำน้ำโขง (นปข.) ปกติที่ริมฝั่งน้ำโขงเขามีบริการรับฝากรถครับ แต่โชคดีมีเพื่อนที่ไปด้วยรู้จักกับทหารที่นั่นก็เลยฝากไว้ไม่เสียสตางค์ (แบบว่าประหยัดกันสุดๆ)

ประหนึ่งว่าพอเพียง อันไหนควรจ่ายก็จ่าย อันไหนเลี้ยงได้ก็ต้องเลี้ยงครับ)
ต่อจากนั้นก็ไปเริ่มออกสตาร์ทที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง ช่วงรอเจ้าหน้าที่ทำ
การเราก็ล้างหน้าแปรงฟันให้เรียบร้อย เอาฤกษ์เอาชัย หน้าตาจะได้สดใส
ไม่ใช่เดินทางแบบไก่เถา เหงาเหมือนเพิ่งแพ้ชนมาซะยังงั้น

เช้าวันแรกผมและเพื่อนที่ริมฝั่งโขง
อำเภอเชียงของจากฝั่งไทยที่เรายืนอยู่
มองเห็นฝั่งตรงข้ามเป็นบ้านห้วยทราย
แขวงบ่อแก้วสาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว บ้านที่เมืองน้องของเรา
นั่นเอง

วันที่ 2 ของการเดินทาง

กรอกเอกสารเสร็จรีบยื่นให้เจ้าหน้าที่ เขาจะมองหน้าเราแล้วมองดูรูปในพาสปอร์ต หน้าเหมือนในรูปเขาจะให้ผ่านไปโดยเร็วไม่เก็บเราไว้เชยชม แต่ใครหน้าตาไม่เหมือนในรูปคราวนี้แหละ เขาจะมองหน้าเราแล้วสบตาให้เราประหม่าเล็กน้อย เหมือนจะถามว่าไม่ได้ปลอมตัวมานะ ในใจเราก็จะตอบไปแบบอัตโนมัติว่าตัวจริงแต่อาจจะหล่อกว่าในภาพเท่านั้นเป็นคนถ่ายรูปไม่ขึ้นประมาณนั้น อย่าเสียเวลาตรงนี้อยู่เลย รีบทำเวลาเสร็จเรื่องเอกสารแล้วเราก็โกยแนบไปที่ท่าเรือเลยดีกว่า

ท่าเรืออำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย

เปิดประตูสู่ประเทศจีนเริ่มนับหนึ่ง ที่ด่านเชียงของ เห็นสายน้ำของ หรือสายน้ำโขงอยู่ข้างหน้าซึ่งเราต้องลงเรือข้ามไปฝั่งลาวที่บ้านห้วยทราย แขวงบ่อแก้วหลังจากกรอกเอกสารผ่านด่านไทยเรียบร้อยแล้ว เดินไปลงเรือ ริมน้ำโขง ค่าเรือคนละ 20 บาท ค่ากระเป๋าคนละ 10 บาท นั่งเรือไปไม่ถึง 10 นาที ก็ข้ามมายังเมืองลาวแล้วได้อัพบั่นองครับ

ลงเรือจากฝั่งไทยมุ่งตรงสู่
บ้านห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว
ด้านลาวที่อยู่ข้างหน้า ด้วย
เรือรับจ้างข้ามสายน้ำโขง

แขวงบ่อแก้ว

นั่งเรือรับลมเย็นไม่ก็้อดใจก็มาหยุดยืนที่ฝั่งลาวทั้งคนทั้งสัมภาระ ขึ้นฝั่งรีบรอกเอกสารเข้าลาว แต่เนื่องจากผมได้ติดต่อกับทางลาวไว้ล่วงหน้าจึงมีหนุ่มน้อยชาวลาวมาต้อนรับ เพราะเขาคิดค่าธรรมเนียมที่เราจะผ่านลาวคนละ 150 บาท/คน แต่สุดท้ายเอกสารต่างๆ เราต้องกรอกเอง เพราะต้องการผ่านแบบรวดเร็ว แต่ไม่ยุ่งยากอะไรเหมือนที่เรากรอกจากฝั่งไทยนั่นแหละครับ

การชำระเงินให้กับบริการรถดอยท้าว ก็จ่ายกันวันเห็นหน้ากัน
 นั้นแหละ พอถึงด่านตรวจคนเข้าเมือง จึงจ่ายค่าเอกสารและค่าธรรมเนียม
 จองกันล่วงหน้า ก่อนหน้าที่เราจะเดินทางมาถึงลาวก็โทรบอกคุณพรหรื
 น้องเบญจมาสวคนสวยของคุณพร หรือแฟกซ์บอกรายชื่อสมาชิกที่จะเดิน
 ทางเป็นภาษาอังกฤษและหมายเลขพาสปอร์ตให้เรียบร้อย เพื่อจะได้ทำ
 หนังสือผ่านลาว ซึ่งเป็นข้อบังคับของลาว ถ้าไม่ทำถูกตำรวจลาวตรวจพบ
 จะถูกปรับคนละหนึ่งพันบาททันที เนื่องจากเป็นข้อตกลงระหว่างไทยและ
 ลาวในการเข้าประเทศโดยไม่ต้องใช้วีซ่า ส่วนเงินเราต้องใช้วีซ่าพร้อม
 พาสปอร์ตในการเข้าประเทศ และค่าธรรมเนียมก็จ่ายวันไปครึ่งหนึ่งวันกลับค่อย
 จ่ายอีกครั้งหนึ่ง ค่าอาหารมื้อเที่ยงที่หลวงน้ำทาก็จ่ายครึ่งหนึ่งเช่นกัน

เส้นทางสายฝิ่นที่เราได้เดินทางผ่าน
ช่วงในลาวเชื่อมต่อไปยังชายแดนจีน
ที่ทำให้การเดินทางสะดวกสบายกว่า
ที่คิด เพราะปัจจุบันลาดยางอย่างดี

9.30 น. รถตู้ที่ผมโทรจองไว้ก็จอดรอรับที่ห้วยทราย เป็นรถของ
อ้ายแก้วที่จะพาเราไปที่ด่านบ่อเต็น ปกติคนมักนิยมไปค้างที่หลวงน้ำทา
ของลาว เทียบหลวงน้ำทา 1 คืน พรุ่งนี้ค่อยนั่งรถไปสิบสองปันนา แต่ผม
อยากไปให้ถึงลี่เจียงเร็วเท่าที่จะทำได้ จึงไม่ค้างหลวงน้ำทา แต่ก็อดหวั่นใจ
ไม่ได้ หากผมไปถึงบ่อเต็นแล้วไม่มีรถไปสิบสองปันนา ผมต้องนอนค้างที่
บ่อหานชายแดนจีน ซึ่งก็ไม่น่าเชื่อว่าที่พักรจะเป็นอย่างไร เพราะมีคนบอก
ว่าราคาแพงกว่าที่หลวงน้ำทามาก อย่างไรก็ตามแก้ปัญหาข้างหน้าดีกว่านั่ง
คิดคนเดียวในรถก็ไม่ได้คำตอบอยู่ดี เพราะถามอ้ายแก้วคนขับรถก็บอกไม่รู้
เพราะฝิ่นเงินไม่เคยข้ามไปเหมือนกัน

รถที่ผมเข้าไปส่งบ่อเต็นและนัดให้อ้ายแก้ว
มารอรับวันผมกลับจากจีนที่ด่านบ่อเต็นตามที่
ตกลงราคาไป - กลับ 8,000 บาท ค่าเอกสารผ่าน
ตัวรของลาวคนละ 150 บาท ค่าจองอาหารมือเที่ยง
ที่หลวงน้ำทาอีก หัวละ 170 บาท/คน เพราะกลัวจะ
เสียเวลาสั่งอาหารจึงให้ทางลาวจองให้ล่วงหน้า

แต่ขอบอกว่าหากท่านจะเดินทางแบบผม
ไม่ต้องจองอาหารจะดีกว่าเพราะที่หลวงน้ำทามีร้าน
อาหารมากมายหลายราคาที่ผมจองไว้แพงเกินไป
แต่ถ้าต้องการความสะดวกก็ควรจอง หากอยาก
ประหยัดไม่ต้องจองครับ ค่าอาหารปกติแค่ 50 บาท
ก็อิ่มแล้วครับ

งานเสริมสุขภาพ อัมสาภิณตัมเฮด 1 ตัมอา
ถึบรอบ 19 ปี (1988-2007)
สละบับสละบับโดย: ADB-CDC, ADRA, WFP, SFE, NCA, PSI, GAA, LRC

หลวงน้ำทา เมืองที่ค่อนข้างจะคึกคัก
กับบรรยากาศเรียบง่าย เป็นทางผ่าน
สำหรับบางท่านที่อยากพักผ่อน
ก่อนเดินทางต่อในวันรุ่งขึ้น

หลวงน้ำทา

เที่ยงครึ่ง อ้ายแก้วพาเราไปทานอาหารที่ร้านอาหารไทลื้อ ที่หลวง
น้ำทา บรรยากาศได้อารมณ์แบบจีนชนบท เพราะในร้านที่ผมไปถึงมีโต๊ะ
อาหารสิบกว่าโต๊ะ มีคนจีนนั่งเล่นไพ่กันเต็มไปหมด แต่ละคนสูบบุหรี่ยังกะ
รอกี้แต่นั่งเครื่องขึ้นเงินเขายังงังงั้น เออวะ กินก็กินจ่ายเงินเขาไปแล้ว
นี่สามารถรวมทั้งการคั่วอาหารจ่ายก่อนครึ่งหนึ่ง ขากลับค่อยจ่ายที่เหลือ
อาหารอร่อยใช้ได้แต่มันแพงเกินบ้านเราจริงๆ เลยมานั่งทำใจว่า เฮ้ยน้ำมัน

ต่างประเทศนะเพีย จะให้ถูกกว่าบ้านเราได้อย่างไร คิดเสร็จสบายใจไป
 หน่อย (หน่อยเดียว ได้แต่คิดว่าไม่น่าจงบเลย จะบ่นก็กลัวเพื่อนว่าผมซุ่ม
 ไม่แน่นเลยตีลูกเนย แถมชมตัวเองให้เพื่อนๆ ได้ยินแบบว่าเราต้องใช้เวลา
 ถ้ามาหาร้านเราจะเสียเวลา) เป็นประเทศลาวก็จริง แต่คุยกับพนักงานใน
 ร้านไม่รู้เรื่อง เพราะเด็กสาวจะเหมือนจีนก็ไม่ใช่ จะว่าลาวก็ไม่เชิงหรือเป็น
 ลีอกก็ไม่แน่ใจ ถ้ามกไม่รู้เรื่อง ยกเว้นอาเจ้เจ้าของร้านที่คุยได้ยาวๆ หน่อย
 เนื่องจากเราแลกเงินหยวนจากบ้านเราไม่ได้ เพราะเงินหยวนหากจะแลก
 เป็นหมิ่นนั้นต้องส่งธนาคารไว้แล้วค่อยไปรับอีก 3 วันถัดไปเราจึงแลกเงิน
 หยวนที่ร้านอาหารไทลื้อ ในอัตรา 4.7 บาท/หยวน แต่มานึกได้อีกที เอา
 เพียงแค่ติดตัวคาร์ด ค่าโรงแรมคืนแรกในจีนก็พอ เพราะเคยได้ยินมาว่าเงิน
 หยวนปลอมยัดใส่กระเป๋ากับกลุ่มนักท่องเที่ยว ไ้เราก็ไม่ค้นตาค้นมือกับเงิน
 หยวนอยู่ด้วย เพื่อแลกมาหนึ่งหมิ่นบาทปลอมซะครึ่ง ไม่ช่วยก็ไม่รู้จะว่า
 อย่างไร

หลวงน้ำทา ที่เราเดินทางมาถึง
ในช่วงเวลาเที่ยง พบเห็นผู้คน
ที่ค่อนข้างจะคึกคัก มีนักท่องเที่ยว
แวะเวียนมาพักหลวงน้ำทาเสมอ

ร้านอาหารไถลื้อที่หลวงน้ำทา ภายในร้านยังแบ่งเป็นห้องพักสำหรับให้คนเดินทางค้างแรม ราคาผมไม่แน่ใจว่าประมาณเท่าไร เพราะผมคิดว่าผมคงไม่ค้างที่หลวงน้ำทาเนื่องจากผมต้องใช้เวลาให้เร็ว เพื่อจะได้ไปให้ถึงภูเขามะมั่งกรหยกให้ได้ ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะเจอการคลาดเคลื่อนเรื่องเวลาการเดินทางหรือไม่ แต่ที่ดูด้วยสายตาและความรู้สึกของตัวเอง คิดแล้วว่าถ้าจะพักที่หลวงน้ำทาจริงๆ เติมน้ำมันน่าจะดีกว่าที่พักที่ร้านอาหารไถลื้อเพราะเป็นเมืองที่ดูแล้วน่าท่องเที่ยวเหมือนกันที่พักรอไม่ได้ไม่ยากนัก

ผมอาศัยร้านอาหารไถลื้อ แลกเงินหยวนติดตัวเพราะจะถึงชายแดนจีนไม่รู้กี่ชั่วโมง เพื่อถึงด่านเจอรถที่จะไปสิบสองปันนาจะได้ไม่เสียเวลาเดินทางที่แลกเงินและกลัวคุยกับคนจีนไม่รู้เรื่อง ออกนอกบ้านมายังบอกพ่อแม่ว่าไปแค่เชียงรายแม่สายนี่เอง (กลัวเป็นห่วงคนเกย์คิดมากอยู่ด้วย) ก็แลกแค่หมื่นเดียวหกคน ไปถึงสิบสองปันนาคือยกว่ากันใหม่ ที่นั่นเขาว่ามีคนพูดไทยได้ที่ร้านอาหารไถลื้อก็สื่อสารค่อนข้างยาก

บางครั้งต้องคุยสั้นๆ แล้วกดเครื่องคิดเลขแทน อัตราแลกเงินที่หลวงน้ำทา 4.70 บาท เท่ากับหนึ่ง หยวน เล่นเอาใจหายเว็บส่งเงินให้อาเจ้ไปหนึ่งพันบาท เจ้ส่งเงินหยวนกลับให้ผม 216 หยวน ไ้อ้หยา หายไปตั้งเยอะ แลกครั้งละหนึ่งพันบาทเพราะผมกลัวสับสน เวลาแลกเยอะๆ เพราะยังไม่ชินกับอัตราแลกเปลี่ยน พอตั้งหลักได้ก็แลกเพิ่มรวมเป็นหนึ่งหมื่นคราวนี้ได้มา 2,160 หยวน กันโดนหลอก อีกอย่างได้เงินมาเช้คดูซะก่อนเดี๋ยวมีหยวนยัดไส้ มันไม่อร่อยเหมือนชาลาเป่าไส้หมูนะครับ จุดสังเกตเงินหยวนก็คล้ายๆ กับเงินไทย เวลาเราจับเนื้อกระดาษจะมีความรู้สึกเดียวกับเงินไทยครับ และที่เงาที่ส่องดูส่วนที่เป็นลายน้ำจะมีรูปของประธานาธิบดีเหมาเจ๋อตงเหมือนของเราที่มีพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวง แต่จะต่าง

ตรงเงินหยวนที่ราคาต่ำกว่า 100 หยวน จะเป็นรูปกล้วยไม้และดอกกุหลาบ
แทนรูปประธานาธิบดี

ร้านอาหารไทลื้อก็นับถือ
ท่านเหมาสงสัยเป็นคนจีน
มาเปิดร้านในลาว

ชำบายดี หลวงน้ำทา เมืองเล็กๆ
 ที่น่าท่องเที่ยวเหมือนกัน แต่ครั้งนี้
 ผมได้แค่ผ่านไปผ่านมาเท่านั้น
 โอกาสดีๆ คงจะได้มาสัมผัส

บรรยากาศหลวงน้ำทาจะคึกคักกว่าทุกเมืองที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง ร้านขายของจำพวกเครื่องใช้ไฟฟ้าจากจีน และบ้านเรือนที่เป็นตึกเป็นห้องแถวหากเทียบกับอื่นๆ ที่เป็นกระท่อมเป็นบ้านไม้แบบเก่าๆ หลวงน้ำทาต่างจากที่อื่นอย่างเห็นได้ชัด เพราะเป็นเมืองที่ใกล้ชายแดนจีน ด้วยถนนที่ลาดยางนำความเจริญมาถึง ยิ่งเมื่อมีระบบขนส่งรถโดยสารเพิ่มมากขึ้น นักท่องเที่ยวจากไทยไปจีนจะเพิ่มจำนวน หลวงน้ำทาจะกลายเป็นเมืองแสงสีทางผ่านที่น่าสนใจ อีกไม่กี่เดือนถนนจากจีนที่กำลังก่อสร้างจะเปิดใช้ คงทำให้การเดินทางคึกคักแน่ สนามบินหลวงน้ำทาที่สร้างรันเวย์คู่ขนานกับทางรถยนต์จะยิ่งเพิ่มความคึกคัก เวลานั้นใกล้สิมาฮอตแล้วเด้อ (คนลาวบอกว่าใกล้จะมาถึงแล้วนะ)

ถนนที่สร้างขนานไปกับ
สนามบินหลวงน้ำทา
และชาวหลวงน้ำทา

หลังจากจัดการกับอาหารมือเที่ยงที่ทำให้อารมณ์ขุ่นมัวนิดหน่อย เพราะสาเหตุจากพนักงานในร้านอาหารไทย ช่วงที่ผมถามว่าอาหารที่ผมสั่งไว้หมดแล้วเติมได้ไหม คำตอบที่ได้เป็นภาษาลาว แบบไม่ค่อยชัดจากปากเธอบอกว่าถามอเจ้าก่อนแล้วเธอก็หายไปนานมาก จนเราคิดว่ากินแค่นี้ ก็พอจะได้รับไป ทุกคนเลยทยอยเข้าห้องน้ำ พอจะขึ้นรถอเจ้าจะเก็บเงิน เราเพิ่มว่าผมสั่งอาหารอีกชุด มีต้มยำปลาหนึ่งถ้วย ผัดผักผัดขิงใส่ไก่ อะไรอีกอย่างจำไม่ได้คิดเป็นเงินอีก 900 บาท ก็เลยลังเลกันนิดหน่อย ผมบอกไม่ได้สั่งแค่ถามก่อน ถ้าไม่เก็บเงินเพิ่มจะขอเติม แต่เด็กในร้านไปบอกคนทำอาหารเพิ่มอีก ผมเลยไม่ยอม แค่นี้ก็ว่าแพงแล้วยังต้องจ่ายเพิ่มอีกยิ่งแพงไปใหญ่ ขากลับคงจะโทรบอกว่า ผมยกเลิกอาหารที่จองในวันกลับ โดยให้ญาติอวยท้าว บอกยกเลิกให้ผมด้วย เพื่อจะได้ไม่ต้องจ่ายเงินให้กับญาติอวยท้าวอีกครั้ง

รถบัสจากคุณหมิงมาเวียงจันทน์

เดินทางออกจากหลวงน้ำทาไปบ่อเต็น อีกประมาณ 50 กม. เกือบ
บ่ายโมงถึงบ้านน้ำแดง เห็นรถบัสจีนวิ่งสวนมาเป็นรถนอนสายยาว วิ่งมา
จากคูนหมิงผ่านไปเวียงจันทน์ค่าที่หลวงพระบาง นอนบนรถก่อนจะมาถึง
หลวงน้ำทาช่วงบ่าย (เวลาผมไม่แน่ใจ) ท่านที่จะไปรถบัสจีนก็ได้ ไปลงที่
คูนหมิงแล้วค่อยต่อรถไปลี่เจียง หากมีเวลาและต้องการเที่ยวคูนหมิงด้วย
ถามอ้ายแก้ว อ้ายแก้วบอกมีวันละหนึ่งเที่ยว จากเวียงจันทน์ไปคูนหมิง
ราคาค่ารถประมาณ 1,800 บาท ถ้าขึ้นที่หลวงน้ำทา ถึงคูนหมิงประมาณ
1,000 บาท (โปรดตรวจสอบราคาอีกครั้งนะครับ) ข้อมูลนี้ผมได้รับจากการ
บอกเล่าจากอ้ายแก้ว จึงไม่กล้ายืนยัน

ส่วนขากลับ รถจะออกจากคูนหมิงถึงเวียงจันทน์มีรถวิ่งทุกๆ วัน
คล้ายๆ กัน ส่วนท่านที่จะนั่งเรือจากเชียงแสนไปลงที่เชียงรายจะมีเรือไป
และกลับสามวันออกวันเว้นวันประมาณ 13.20 น. รถวิ่งมาถึงแยกนาเตย
เลี้ยวซ้ายไปบ่อเต็น เลี้ยวขวาไปหลวงพระบาง อ้ายแก้วพาเรามาถึงด่าน
บ่อเต็นประมาณบ่ายโมงครึ่ง ผมดีใจมากเป็นไปตามเวลาที่ผมกำหนดไว้
โล่งอก มันช่างเป็นใจจริงๆ แต่เพื่อนๆ เขาไม่รู้สึกรังเกียจเพราะเขาบอก
ว่าแล้วแต่ท่านผู้นำทาง ภาระทุกอย่างเป็นของท่านแต่เพียงผู้เดียวผมเลย
รีบต้อนรับเพื่อนๆ ให้ไปที่ด่านบ่อเต็นทันที

กำลังพลของเรา กำลังจะก้าวข้าม
ด่านลาวที่อยู่ข้างหลังเรา ครึ่งโหล
ไปโลด (หกคนประจัญบาน)

รถบัสจากคุณหมิง จอดรอ
ผู้โดยสารที่ด่านบ่อเต็น เพื่อ
เดินทางต่อไปยังเวียงจันทน์
เป็นบริการร่วมระหว่างจีน
และลาว บริการรถนอน
แบบสองชั้น

ด่านบ่อเต็น

ด่านบ่อเต็นของลาว ที่เรามาถึงเพื่อจะเดินทางผ่านไปประเทศจีน ซึ่งห่างจากด่านลาวไป 2 กม. ก็จะเป็นด่านโมฮันหรือบ่อหานของจีน อีกไม่กี่ก้าวเราจะได้สัมผัสผืนผจญกับความท้าทายเรื่องภาษา

บรรยากาศที่ด่านบ่อเต็นไม่ใหญ่นัก เล็กกว่าด่านแม่สายเยอะเลย ครับ จะมีอาคารขายของ 4-5 อาคาร ส่วนอีกฝั่งจะเป็นบ่อนการพนัน สำหรับคนที่ชอบเสี่ยงโชค น้องอ้ายแก้วที่อาศัยนั่งมากับเราก็กายเข้าไปใน

ที่แห่งนั้นเมื่อรถมาถึงบ่อเต็น ด้านบ่อเต็นของลาวเป็นด่านเล็กๆ ซึ่งห่างจากด่านจีนเพียง 2 กิโลเมตรเท่านั้น จะมีที่ทำการคล้ายๆ ทารกโดยสารตามต่างจังหวัดบ้านเรา

ถึงด่านบ่อเต็นฝั่งลาว เรากรอกเอกสารออกจากประเทศลาวแล้วต้องนั่งรถจากด่านบ่อเต็น ไปด่านบ่อหานของจีน 2 กม. ค่ารถคนละ 20 บาท สำหรับรถที่เราใช้บริการก็สามารถขึ้นได้ตรงด่านนั้นเลยสะดวกสบายมาก

ภาพที่ 1 ที่ทำการด่านตรวจคนเข้าเมืองบ่อเต็น

ภาพที่ 2 ร้านขายของฝากที่ระลึกและร้านอาหารด่านบ่อเต็น

ภาพที่ 3 อาคารที่กำลังก่อสร้าง

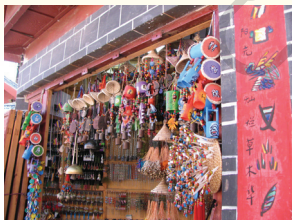
สรุปการเดินทางจากเชียงใหม่ถึงด่านบ่อเต็น

1. การเดินทางจากเชียงใหม่-เชียงใหม่ของ ขับรถ 7 ชม. ขับแบบเรื่อยๆ เรื่อยๆ ไม่เร่งรีบเน้นความปลอดภัย
2. ลงเรือข้ามโขงไปฝั่งลาว 10 นาที ค่าใช้จ่าย ค่าเรือข้ามโขง + สัมภาระ 30 บาท
3. นั่งรถตู้ായแก้วแบบเวียนหัว จากห้วยทรายถึงด่านบ่อเต็น ประมาณ 5 ชั่วโมง
4. ค่าเช่ารถตู้ായแก้วขาไป 4,500 บาทไปหกคน จ่ายคนละ 750 บาท
5. ค่าเอกสารผ่านลาวคนละ 150 บาท (กรณีไปเกินสามคน และเช่ารถเป็นคัน)
6. ค่าอาหารที่หลวงน้ำทา คนละ 170 บาท
7. ค่าด่านลาวที่บ่อเต็นคนละ 20 บาท
8. ค่ารถจากบ่อเต็นไปบ่อหานคนละ 20 บาท

การเดินทางไปประเทศจีน เคยมีคนพูดเอาไว้ว่า
สามารถเดินทางไปได้ด้วยรถยนต์แต่ไม่ค่อยมีข้อมูลมากนัก
หนังสือก็ไม่มีใครเขียนเพื่อให้เราได้แกะรอยเดินตาม
ผมจึงออกเดินทางแบบวัดใจตัวเองและเพื่อนๆ ไปยืนอยู่
บนภูเขาหิมะมังกรหยก หลังจากกลับมาทำให้เกิดความคิด
อยากทำหนังสือเพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้ที่ต้องการ
เดินทางด้วยตัวเองจากประสบการณ์ตรงของผม
มาเล่ามาบอกต่อลำดับการเดินทางประกอบด้วยภาพถ่าย
และข้อมูลการเดินทางจากเชียงใหม่ผ่านประเทศลาวเข้าสู่
แผ่นดินจีน

ดวงกมลเพ็ชรชัย

นำเสนอทั้งสื่อดิจิทัล มีคุณภาพ

แบบ เป้ไม่มีโกโก้ไปจีน

ISBN 978-616-511-088-4

ราคา บาท